

MORÓCZ JENŐ

KÖLTEMÉNYEI.

1887.

POZSONY,
A SZERZŐ TULAJDONA.

KÖLTEMÉNYEK.

IRTA

MORÓCZ JENŐ.

POZSONY,

A SZERZŐ TULAJDONA.

1887.

A költészet nem társalgó terem,
Hová fecsegni jár a cifra nép,
A társaság szemén szedett paréja ;
Több a költészet : olyan épület,
Mely nyitva van boldog-boldogtalannak,
Mindenkinek, ki imádkozni vágy ;
Szóval szentegyház, a hová belépni
Boeskorban, sőt mezitláb is szabad.

P e t ő f i S á n d o r .

RÓNAY GIZELLA ROKONOMNAK.

3

4

5

6

A kandallóban . . .

A kandallóban nyájas tűz lobog,
Körülte ül egy boldog kis család ;
A férfi szende nőjével enyelg,
Hallgatva annak fölzengő dalát.
A bölcsőben kis gyermek szendereg,
Az ének ahhoz szól mint altató,
Künn szél süvölt, de annak bús zaja
Ő náluk ott bent meg se hallható.

A másik gyermek könyvecskét lapoz,
Megnézegetve annak képeit ;
Olvasni nem tud, ámde lelke jó,
S a képekből tanulságot merit.
Az ablakon át férfi kandikál,
Ki kóborol, mert nincsen otthona,
És látva ezt a boldog életet,
Miként egy őrtült, úgy rohan tova . . .

Sokszor úgy elnézem . . .

Sokszor úgy elnézem a repülő madárt,
Miként száll fölfelé keresztül a légen,
És miként pihen meg, hogyha már sokat járt,
Terebélyes fának ága tetejében.

Ha repülni tudnék, nem fáradnék én el,
Csak folyton repülnék a magasba szállva,
Nem törődnék semmit a süvöltő széllal,
Nem állhatna gátul felhők sokasága.

Úgy törném keresztül, állna csak utamba,
Mint futó folyam a magas parti gátat,
Olyan nagy rést ütnek szárnyaimmal rajta
Melyen keresztül az óriás is járhat.

A felhőkön túl is folyton csak repülnék
A csillagok között szállva, bujdokolva,
Az üstökös fényes seprűjére ütnék,
Miként a boszorkány, rajta lovagolva.

De ott sem maradnék, szállanék magosbra,
Oda honnan többé nincsen visszatérés,
Hol egy jobb világ van, hol az ember sorsa
Nem örökös küzdés, örökös remélés !

Éjszaka.

Észesen fú a szél a hosszú éjszakán,
Mostan közeleg az itéletnap talán ?
Rejtelmesen susog a tölgy lombja, ága,
Hallatszik a bagoly rémes huhogása.

Sötétség terül el, mert a hold nem fénylik,
Ezüstös arczával felhők között kék,
Melyek kék boltjára a csillagos égnek —
Fekete gyászfátyolt vonva rá, gyülének.

És mintha az égnek sok sötét fellege
Elérzékenyülve könnyezni kezdene, —
Az fáj talán nekik, hogy egyedül állnak
Végtelen ürében e széles világnak? . . .

Egyedül bolyongnak, messzire elszállnak,
Repülésük közben nyugtot nem találnak :
Mert a felhő éppen olyan mint az eszme,
Mely olyan merészen tör a végtelenbe !

Hisz' hogyha megállnak néha pihenőre,
A vad szélvész veszi őket üldözőbe ;
Elsodorja őket, ijedten szaladnak,
Nem csuda ilyenkor, hogy sirva fakadnak.

De a szél sívítva nagyot mordul rájuk,
S a légen át cikáz' egy villám utánuk ;
Mire a bús felhők hamar eloszolnak,
S a könnyek az égből többé nem omolnak.

Lent a földön pedig virág, növény alszik,
Karcsu harangvirág jobbra-balra hajlik ;
Ide-oda dőlve, élmosan bölintve,
Mint a gyermek, aki fejét alig bírja.

Már a hold is kibújt és ezüstös képe
Nyájasan mosolygva áraszt fényt az éjbe,
Örül, hogy előtte nem von felhő árnyat,
S az égnek boltjáról foldre kandikálhat.

Minden nyugszik már a hosszú, néma éjben,
Csupán csak én vagyok még mostan is ébren;
Mert egy gondolatom a magasba szállva
A rég tova illant gyors felhőket járja . . .

Oh de mégsem, hisz még ébren van valaki,
Néha-néha lehet a nesztét hallani ;
Az öreg tölgyfának korhadt odujába
Hallatszik a bagoly rémes huhogása . . .

— — —
Hajón.

Ringass édes álomba el hajó,
Suttogjatok csak csillámló habok,
Habár a nesz sülelemnél hallható,
Oh én azért nyugodtan alhatok.
Nem is kívánok én ennél soha
Kényelmesebb és puhább fekhelyet,
Jó a szegénynek ilyen is, noha
A hullámágy sokkal puhább lehet . . .

— — —

Honszereltem.

Vándor-madárka száll a légen át,
Keresve fészket, régi otthonát,
Mely ősszel ott a háztető alatt
Üressen és lakatlanul maradt.

Szeretném tudni : hogy míg messze járt,
Ki védte meg e kis vándor-madárt ?
Hogy a viharzó óceán felett
Minden baj nélkül átrepülhetett.

S ha nem találhat itthon semmi mást,
Csak puszta fészket, elhagyott lakást,
Mért szállott akkor mégis vissza hát
Elhagyva az örök tavasz honát ?

Nem puszta ösztön hozta vissza őt
Megérezve a lanyhuló időt ;
Hanem legbensőbb vágya készteté
Átszállani a régi hon felé.

A kis madár szerette hön honát,
Azért repült az óceánon át, —
Oh bárcsak véle együtt érzene
Hazánknak anyyi hűtleu gyermeke ! . . .

Béke és harag.

Ha béke lesz majd végképpen a földön,
Az áskálódó emberek között,
Ha a gyűlölség már körünkbe nem jön,
S a bűn hatalma végképp megtörött ;
Ha majd szeretjük embertársainkat
A mint szeretnünk őket kellene,
Magasztos és szent földi czéljainkat
Csupán csak akkor fogjuk tölteni be.

Miért a rút gyűlölség és haragnak
Pusztító lángja keblünk mélyiben ?
Hiszen azok megnyugvást úgy sem adnak
S az ember tőlük meg soh'sem pihen.
Csak a szeretet ad nyugtot szívünknek,
És azt találni olyan ritkaság . . .
Ha majd a vétkek tőlünk messze tűnnek,
Akkor fakad csak égi béke ránk.

Harag szülője minden rosszaságnak ;
Ábelt Kain haragból ölte meg.
Vannak büsz zsarnoklói a világnak,
Kiknek dühétől minden úgy remeg.
Sokan haraggal telve meg szívükben
Rabbá tevék a gyenge népeket,
S feldúlva mindent, romboló hevükben
Oly sok szíven ütöttek mély sebet . . .

Mi a harag? — Borongó, szürke éjjel,
Fölötte harczok vézmadára jár;
Eláraszt minket bajjal, szenvedéssel,
Melyeknek társa kárhozat, halál.
A béke, az tavaszt hoz kebleinkbe,
Szelid, mosolygó, üdvhozó tavaszt,
Mely fárasztó, küzdelmes lépteinkre
Szép illatos virágokat fakaszt! . . .

— — —
Elmult . . .

Elmult a nap, elmult a munka,
Elfáradt pilláit lehunyta
Álomra vágyódó szemem;
Elszunnyadok és nem sokára
Egy láthatatlan lény szavára
Keringni kezd a föld velem.

Avagy csupán csak én keringek?
Midőn felém lebegve intnek
Csábitó arczu szellemek;
Hogy menjek velők messze én el,
S azt mondom rá kételkedéssel:
— Hiába hívtok, nem megyek.

Hiába csaltok, mind hiába!
Az élet terhes rozsdaláncza

Tart még fogolyként engemet —
Mi haszna ? bárha menni vágnék,
Mellettem itt egy barna árnyék
Azt sugja folyton : »nem lehet.«

Tudom, hogy ottan szebb az élet,
S ha földi létünk semmivé lett,
Mindnyájan eljutunk oda ;
Oly boldogság lesz ottan élni,
Hogy azt szavakkal elbeszélni
Meg nem tanuljuk itt soha.

Megszün a gazság és önérdek,
Földig sújthatnak majd a vétkek,
Melyek győzelmet ültek itt ;
Megszün az ember könnyet ejtnei,
S boldogságában elfelejti
Előbbi szenvedéseit.

— — —
Lengyel és magyar.

a nem folyna magyar vér ereimben,
Lengyel szeretnék akkor lenni én ;
Oh mert a lengyel nép a legvitézebb
S legelhagyottabb a föld kerekén.

Méltán kezet foghat tehát mivélünk
A lengyel honnak minden gyermeke,

Mert vitézségben s elhagyatottságban
Csupán mi versenyezhetünk vele.

— — —
Hamar repül . . .

Hamar repül el az idő,
Jövönk hamar jelenbe vág,
S nem vesszük észre : mint tűn el
Gyors szárnyain az ifjuság.

Csapongva töltöd napjait,
Élve a boldog perczeket,
Sajnálod, hogy a pillanat
Örökké véled nem lehet.

Reményeinkben ringani — —
Oh milyen édes állapot . . .
Építeni fellegvárakat
Nem számlálva a sok napot.

Hisz' oly sietve tűnnek el,
Miként ha őket hajtánák,
S meggörnyednek a suly alatt
Az emberek, e gyenge fák.

Miért is van — így gondolod —
Egy életben csak egy tavasz,

S óhajtod, hogy e földi lét
Bárcsak volna egészen az.

De nincsen ám úgy, és azért .
Becsüld meg hát a perczeket,
A nóta mondja ; kétszer a
Virágnak nyilni nem lehet . . .

Nyugalom.

olgozál te munkás szorgalommal,
Pihend ki most már fáradozmadat,
Az álomra lehajtva fejedet
A néma éj majd tán nyugalmat ad.
A nap folyamán dolgozál sokat,
Álmodjál hosszú, édes álmokat !

Órákon át játszott a kis gyermek
Játékival vigan és gondtalan,
Két szemére az est álmat hozott,
S ez álomnak oly rózsás képe van . . .
Anyád keblére vonva arcodat
Álmodjál hosszú, édes álmokat !

En is fáradt vagyok, mégsem alszom,
Virrasztom át a hosszú éjszakát,
Elmerengek távol messzeségbe

Hallgatva a lélekharang szavát.
Ember, kinek huzzák e hangokat,
Álmodjál hosszú, édes álmokat!

Oszolj el . . .

szolj el éji köd,
Ne földd el a napot,
Hisz tőle ma sugárt
A föld nem is kapott
Pedig a kis virág
— Sugár — érted eped,
Hogy rezgő harmatán
Majd játszhasson veled.

Oszolj el éji köd,
Derülj ki láthatár,
Hisz túl homályodon
A napnak pirja vár;
De hogyha napsugár
Nem törhet rajtad át,
Told meg egy darabbal
A hosszú éjszakát!

Csillag Pali.

 zszika szól, vigan vannak
Aranyos kedv járja,
Táncznak, dalnak, mulatásnak
Nincsen most határa ;
Csak egy legény ül szomorun,
Szívét bánat nyomja,
Csillag Pali búbanatát
Temeti a borba . . .

A mulatás nagy hevében
A csaplárné arcza
Lángtól ég és olyan mint a
Piczi piros alma.
Megkóstolni hamarjában
Jaj de pompás volna . . .
Csillag Pali búbanatát
Temeti a borba . . .

Ugy fogy a bor, mint őszszel a
Levele a fának,
Űrességtől kong a kancsó,
Fenekéig látnak ;
Csak az boldog, akinek nincs
Soha semmi gondja, —
Csillag Pali búbanatát
Temeti a borba . . .

Muzsika szól, vigan vannak,
Rakják is a tánczot,
Hosszasan néz Pali egy kis
Hervadó virágot.
Ahol az nyilt, ott pihenni
Oh milyen jó volna . . .
Csillag Pali búbanatát
Temeti a borba . . .

— — —
Esző esik.

 Eső esik, megeredtek
Az ég csatornái,
Lesz alkalmunk néhány napig
Térdig sárban járni.

A szabadban csak kocsival
Járhat most az ember,
Mert ottan a lotyogó sár
Valóságos tenger.

Jól esik az utasoknak
Csárdába betérni,
Olyan pompás a rossz időt
Az ablakból nézni.

Hamar mulik az unalmas
Idő a bor mellett,

Mert az velünk esőt, sárt és
Mindent elfeledtet.

Honvágý.

— Egy magyar kivándorló keservei Amerikában. —

Sir a szívem érted, falu kicsi háza,
Bánatomban hullik könnyeimnek árja,
Miért hagytalak oly könnyelműen oda ?
Nem felejttem képed' a távolban soha !

Anyám bucsucsókja most is arczomon ég,
Marasztaló hangja cseng fülemben mindég ;
De én bucsut mondtam a kapufélfának,
Neki vágtam bátran a széles világnak.

Oh, az én lelkemnek csalogató vágya
Vonzott délibábként át az új világba,
Azért kellett nekem hát hajóra szállni,
Azért kell most itten szerencsét vadászni . . .

Szerencsét vadászni aranybányák mélyén,
Nagy Braziliában gyöngyöt keresgélvén,
És míg otthon lakoz' lelkem gondolatja,
Két szemem igazi gyöngyeit hullatja . . .

Sir a szívem érted, falu kicsi háza,
Viszont foglak látni téged nemsokára ;

Mert bármerre járok, soha engem nem hágy
Érted édes hazám, szivemben a honvágy!

Temetői gondolatok.

Nem képzellek sötét alaknak én,
Éles kaszával válladon — halál,
Habár lehelled' hideg szelén
Az ember lelke túlvilágba száll.

Nem képzellek éhes sasmadárnak,
Karmaiddal préda-konzcra várva,
Sem örvénynek s futó folyamárnak,
Mely az embert hüss ölébe zárja.

Képzellek szelid vonásu lénynek
Telve jósággal arczodon — halál,
Mert hisz' annyi szenvedő szegénynek
Sebére írt és enyhülést adál . . .

A kereszt.

da süt a napnak legelső sugára
A kicsiny templomnak sudaras tornyára,
S elkopott keresztjét ottan a magasba
Derítő fényével újra aranyozza.

Ilyenkor rája száll a pihenő fecske,
Röptében ha fáradt s eledelt keresve
Megint csak visszatér, mert ottan alatta
Békés fészket rakott az Isten madara

Ha az estharangnak hívogató hangja
Megcsendül, s áhitat támad jobbra-balra.
A falu népsége nyugalomra tér be,
S az éjnek uralmát átveszi a béke.

Hanem azért ottan, a torony tetején
Van a legcsendesebb, ott látszik feketén
Valódi nyugalom, és igazi béke :
A kereszt, a hitnek e szentelt jelvénye !

A nap.

A tündöklő napnak
Vakító a fénye,
Nem nagyon tanácsos
Fölnézni beléje.

Mert mintha magának
Kevés fénye volna,
A mások szemének
Világát rabolja !

Ha szétoszlik . . .

 a szétoszlik élted hiu álomképe,
Melyen keresztül a jövődbe nézve
Mostan csupán csak a boldogságot látod
És ragyogó színben az egész világot :
Akkor gondolj majd a régi jó időkre,
A midőn azt mondtam ; ne remélj előre,
Mert hamar semmivé lesz az ember vágya,
És elhangzik szava a nagy pusztaságba.

De hiába hangzik, nem hallja meg senki,
Mindenkinek saját utján kell sietni ;
Az eltévedettet soh'sem veszik észre
Akár milyen fájó legyen szenvedése.
Irgalmasság nincs az emberek szívében,
S elmennek melletted mind büszkén, kevélyen.
Még a barátok sem ismernek meg téged,
S elhagyatva bolgod át e földi létet.

Pedig de szánandók, a kik a világnak
Küzdelmes utain csak egyedül járnak,
A kik nem találnak soha vezetőre,
És csak úgy vaktában rohannak előre . . .
Előttük az örvény elszédítő mélyben,
S ott állnak előtte a bukásra készen,
S mikor már szétoszlott az ábrándnak képe,
Reményüket veszve lebuknak beléje . . .

Csillagok.

Azt gondolhatná az ember,
Az a sok csillag talán
Mindmegannyi égő lámpa
Fenn az ég boltozatán.

S talán fogytán van az olaj,
Hogyha jő az alkonyat,
Mert az éjuek sötétjében
Oly halványan pislogat!

A szerencse.

Csak egy mosolyt szeretnék tőle kapni,
Egy boldogító, huzdító mosolyt,
Tőle, kiért olyan sokan epednek,
S ki tőlem mindig olyan messze volt.

Nem ismerem még bájos arczatját,
Mely megbűvöl minden szívet s szemet;
Mert — míg másoknál oly soká időzik —
Rólam egészen megfeledkezett! . . .

De csak maradjon ám továbbra is még
Ottan, a merre mostan vesztegel,
Mert megsiratnák őt fájón azok majd,
Kiket miattam csalfán hagyna el . . .

Szüreti emlék.

Korán reggel, midőn a nap
Felbujik a hegyek mögött,
Pezsgő élet kezdődik a
Sárga szőlőtőkék között.

Csakúgy hull a sok szőlőfürt
Bele abba a nagy kádba,
A mely ott állt egész évben
Üresen bent a présházba'.

Majd a prést is jól megtömik
És ráhúzzák nagy erővel,
Ugy hogy száján csakúgy ömlik
S tell a hordó szép szerével.

Hanem aztán szorulni kezd,
Pedig már ráhúzzák ketten,
Hiába csak nem ömlik, de
»Ha nem csurog, úgy hát csöppen.

Csöppen? hat nekem mi csöppent
Olyan forró a kezemre?
Köny, hisz' egy oly kedves emlék
Jutott mostan az eszembe.

Egykor én is szüreteltem,
S örökre felejthetetlen

Pannonhalma közelében
Az a kis lak ott a hegyen.
Ismét csöppen, s látom, érzem,
Hogy nem kell most szoritani,
Hisz' sir szívem, és könyeim
Záporként fognak hullani.

Boldog álom.

Boldog álmam volt az éjjel,
Láttam arcodat,
Mely szelid tekintetével
Bús szívembe hat.

Tisztaság derenge ottan
Homlokod felett,
S én remegve elrebegtem
Hő szerelmemet.

Arczodra reá tapadtak
Ajkam csókjai,
S elmondtam, mit földi szóval
Birtam mondani . . .

S olyan édes érzet járta
Által keblemet,
Oh mert éltünknel az álom
Sokkal szebb lehet . . .

A gyermek álma.

 Szendesen szenderg a gyermek,
Rég lehúnyva két szeme,
Már a reggel újra itt van
S ő még fel nem ébrede.

Boldog arcza azt mutatja?
Álma édes, álma szép;
Szenderegjen hát tovább csak,
Hadd legyen egész a kép.

Álmodja: hogy fent az égben
Angyalok között mulat,
És kedvében jobbra-balra
Ajka forró csókot ad . . .

Álmodja: hogy enyhe szellő
Gyengéden karolja át,
S hallja szendergése közt az
Angyalok szelid dalát . . .

De ez égi boldogságból
Ujra földre pottyana,
Felébredvén, ágya mellett
Állt mogorván a — dada.

Minden csak . . .

Minden csak tégedet dicsőít
Te végtelen jó, bölcs teremtő,
Az esti szellő suttozása,
A zöld liget, az árnyas erdő,
Az éj vadul duló viharja,
A tengerhabnak loccsanása,
A légbe röppenő madárnak
Hajnalkor zengő vig danája.

Mert bár nem látunk téged itten
Közöttünk e világon élni,
Mégis minden parányi porszem.
Szünetlenül neved dicséri.
Oh mert hiszen te alkotád meg
Mindazt, mi van égen s a földön,
Illő tehát, hogy alkotásod
Neveddel itt mindent betöltsön!

Mi a remény ?

Mi a remény ? — Éltünk kártyavára,
Mit a vágy épít szivünk fölött ;
És a kártyavár halomra hanyva,
Ha a remény bennünk megtörött . . .

A Dunán.

Suttognak a habok, vajjon mit beszélnek?
Miért, hogy oly gyorsan lefelé sietnek?
Mintha idő nem is volna pihenőre,
Csak folyton szaladnak, futnak nyakra före.

Magukkal ragadnak mindent amit érnek,
Versenyző társai a haragvó szélnek,
A mely néha őket magasra kavarja,
S örvénynyé változ' a viz tajtékzó habja.

Örvénynyé változik, köröskörül forog,
Belőle valami rejtelmesen morog;
Mintha egész ország létezne alatta,
S onnan zúdulna fel az életnek zaja.

Belőle a halálnak képe tűn elénk,
Ijesztően tekint rút arczával felénk;
És ha vesszük, az a hitvány hullámfodor
Bennünket végképpen mily gyorsan elsodor.

De hát minő ország létezhet alatta?
Talán a tündérek vizi birodalma? —
Ottan lakoznak tán a folyam aljában
Habvirágok között, kristálypalotában.

Az örvényben forog közülök egy talán,
Nézve a világot mosolylyal ajakán,

Furcsa élet van itt, gondolja magában,
Legjobb nekünk itt lent hullámnyoszlóban.

A hajó bordáit hullám nyalogatja,
Izmos erejével dajkaként ringatja ;
Mintha bizony talán édes fia volna,
Azért tapad reá oly szeretőn csókja.

Suttognak a habok, vajjon mit beszélnek ?
Miért, hogy oly gyorsan lefelé sietnek ?
Mert az édes anyjuk, a tengernek árja
A Duna hajkait öleléssel várja !

— — — Őszi szél.

Mi a manót, mit akarhat ?
A pokolba teveled !
Mily szentelen ! — ablakomon
Vigyórogva benevet ;
Az ut porát fölkarvarja,
Tőle hull a falevél,
Maradhattál volna ottan
Ahol voltál, őszi szél !

Ugy jelen meg — oly hirtelen,
Mint a bús halálmadár,
És a gyenge kis virágnak
Életét letörni jár ;

A felhőket ide hajtja,
Velök suttogva beszél,
Maradhattál volna ottan,
Ahol voltál, őszi szél!

Mert lassankint az ő szárnyán
Itt terem a téli fagy,
S az sokakat a hidegben
Fázva dideregni hagy;
Mert biz' meleg kályha mellett
Manap nem mindenki él,
Maradhattál volna ottan
Ahol voltál, őszi szél!

A természet szemeibe
Álomport hinteget ő,
És a termékeny mezőkre
Borul fehér szemfedő.
Minden olyan mélyen alszik,
Életet mi sem remél . . .
Maradhattál volna ottan
Ahol voltál, őszi szél!

De végre is, — már ha itt vagy,
Nem tehetek róla én,
Bárcsak volnál a pokolnak
Mégmérhetlen fenekén!

De remélem — nem sokára
Ép úgy mint a hideg tél, —
Itt hagysz minket s elszállsz oda,
Ahol voltál, őszi szél!

— — —

Halálos ágyon.

Az ágyon fekszik egy vén koldusasszony,
A napnak fénye rég leáldozott. —
De jobbulás helyett a néma este
Számára újabb szenvedést hozott.

Egy életnek utolsó felvonása, —
Néhány rövid percz, aztán vége van;
S a játéknak legelső hőse is majd
Aludni fog nyugodtan, boldogan.

Éltének boldogságát egykoron ő
Egy férfinak kezébe tette le,
S midőn már minden kincsét néki adta,
A férfi csalfán távozott vele.

Feláldozott mindent a földön érte,
S kapott helyette egy koldusbotot,
És egy sebet, mely többé nem hegedt be,
Melyet mindig magával hordozott.

Sokáig kóborolt a nagy világban,
Mig végre aztán elfáradt bele,

S ledőlt a szalmazsákra, életének
Utolsó felvonását játszui le.

De im', a fájdalom enyhülni kezd már,
Lassan, de mégis szünni kezd a kin,
S a csalfa lény nevét susogva meghal
Átok helyett áldással ajkain . . .

— — —
A világ közepe.

Merre lehet a világnak közepe?
— Sok embernek fájdukt bele a feje.

Összevesztek sokan rajta,
Sok kinozta meg eszét,
S mégsem tudták megtalálni
A világnak közepét.

Régen kékik rája már a felelet,
Hiába is töröd rajt a fejedet!
Mert ha mindjárt pénzzel is van
Mind a két zsebed tele,
Elhiheted, mégsem ott van
A világnak közepe!

De hát hol van? az istenért merre van?
Ezt kérdezik mindenfelől anyyan;
Pedig nem is hiszitek, mily
Könnyü rá a felelet:

»Keressétek, mert hiszen csak
Megtalálni úgy lehet!«

Kiváncsi vagy te is rózsám rá nagyon,
Azért ül a kérdés ott az ajkadon ;
Ne is kérdezd, hiszen azt már
Régez tudnod kellene :
Ahol te vagy, nekem ott van
A világnak közepe !

SzIV és ész.

§zivednek mélyén bármily vágy emészt,
Ne hallgass rá, kövesd vakon az ész! . . .

Oh mert az ész, mely oly fagyos, hideg,
A tévedést csak ritkán érzi meg.

De a sziv, hogyha egyszer tévedett,
Olyan sebet kap, mely be nem heged . . .

Azért, szivedben bármily vágy emészt,
Ne hallgass rá, kövesd vakon az ész! . . .

Otthon.

Édes otthon! barátságos kicsi hely,
Még tebenned fölmelegszik e kebel;
Életem egy zord, kietlen sivatag . . .
Rajta téged zöld oázisnak tartalak.

Künn az utcán hordja a szél a havat,
S minduntalan ablakomon kopogat;
Nincs lakása, nem lel nyugtot sohase,
Neki már csak a szabadban a helye.

Hol a tavasz? Hol az élet? — Tovaszállt,
Az ényészet letarolta a határt.
Csak az otthon olyan, mint volt azelőtt,
És a remény, mely a szívbe belenőtt.

Ég a lámpa halaványan, csendesesen,
A múlt képe végig nyargal lelkemen;
Bús emlékek, melyek rég elmúltanak,
S én úgy érzem, hogy tegnap lett volna csak.

Gyorsasággal megy előre a világ,
Egyik év a másiknak nyomába hág;
Hányszor elszáll szebb hazába a madár,
S mennyi minden változik, míg oda jár!

Változzon csak, mit törődök én vele?
Csak te otthon ne változzál sohasé!
Életem egy zord, kietlen sivatag . . .
Rajta téged zöld oáznak tartalak.

Karácsony.

A gyermekek rég rólad álmodának,
S epedve várták érkezésedet;
Hisz lelkeikben őrzött titkos vágyak
Valósulását teljesítheted. —

A szeretetnek van ma ünnepéye,
Attól fakad a jöttevő sugár —
Mely egyaránt süt gazdag és szegényre,
Mely minden keblet és szívet bejár.

Midőn a három bölcsnek hajdanában
Küldött az ég egy fényes csillagot,
Kövezték azt a néma éjszakában,
Mivel szívükben még remény lakott.

S az embereknek rég kihalt szívébe
A Megváltó hitet csepegtetett,
Örvendezzünk hát Jézus érkezése,
S a tőle ujjá szült világ felett!

A barátságról egy jó barátnak.

Ötét életemnek új korszaka támadt,
Midőn felderítéd hosszú éjszakámat
A szent barátságnak meleg sugarával, —
S ajkaidnak szívemhez szóló vig szavával
Elém egy boldogabb éltet varázsoltál,
S minden gondolatom egyedül te voltál!

Új életre ráztál, félbe szakadt álмам,
Nyugtomat egyedül melletted találtam;
Ugy szerettem volna mindig veled lenni,
S csak szívemnek szavát akartam követni,
A mely azt susogta: szeresselek téged,
S bennem a szeretet égi lángra ébredt.

Oh mert a szeretet nem a földön termett,
Mert a föld nem ismer mást, mint bűt, keservet,
Hiszen a tudósok már régen kimondták,
Hogy az Istentől jön a szeretet hozzánk.
Beárasztja véle a mi sziveinket,
Igaz érzelemre tanítva meg minket.

Rólad gondolkoztam, rólad álmadoztam,
Szóval: éjjel-nappal csak a tied voltam;
Szüntelenül csupán éretted epedve
Azt hittem: találtam önzetlen kebelre,
Mely a barátságot viszonzni tudja,
És engemet nem tesz elhagyottá újra . . .

Ritkán találkozik két szerető lélek,
A kik ifju szívvél csak egymásnak élnek,
Gyámolítják egymást úgy szóval, mint tettel,
De a sors játékot fíz az érzelemmel,
Semmivé teszi a reményt, boldogságot,
S kineveti azt, ki szeretetre vágyott . . .

Arczod tiszta, mint egy angyalnak az arcza,
S előttem bensődet végképp eltakarja ;
Pedig úgy szeretnék a szivedbe nézni,
Mert én nem akarok hiába remélni ;
És ha szived mást súg, akkor legjobb válni,
Majd fogok valahol enyhülést találni.

Tán csak azért ráztál uj életre engem,
Hogy csalódva benned, ujra visszaessem
A régi szomoru elhagyatottságba ? —
Nagy vétek, ha ez volt csak szivednek vágya !
De vétkedért, tartsam azt bárminő nagynak,
Megbocsátok néked, aztán megsiratlak ! . . .

Tragédia -- komédia.

Tragédia lejárta rég magát,
Lássunk mostan egy kis komédiát !

Ha meghal éhen az emberfia,
Kell-e annál nagyobb komédia ? !

Komédia, mely sokszor megesék,
S tragédiának is beillenék! . . .

Farsang után.

Megszűnt a táncz s a vig zene,
Elmult a hüvös éjszaka,
E farsangon a nagy világ
Elég sokat vigadhata.

Csak egy szép álom volt csupán,
Mely hirtelen szemünkre jött,
S magunkat ott képzeltük a
Mennybéli angyalok között.

Ébredjünk fel belőle hát,
Ne álmodjunk oly szépeket,
Hisz úgysem lehetünk soha
E földön égi életet . . .

Zárdaromok között.

Égen rajta pusztít az idő vasfoga,
Zöldjével belepé az enyészet moha,
Omlik minduntalan porhanyodó köve,
Körülte sok gaz és bűja virág növe;
Mert ami mindennek hamar nyakára hág,
Rajt' pusztít a gyászos földi mulandóság.

Hajdan békés hajlék volt ez omló zárda,
Itt honolt az igaz szeretet sugára ;
Éltükben csalódott, fájdalomtelt lelkek
Itt e falak között boldogságot leltek.
Mint biztos rév állt az életnek zajába
Komor falaival az elhagyott zárda.

Kertjének virági rég elhervadának,
Hire-hamva sincs már üde illatárnak ;
Kuszált bozótokkal, csalánokkal tele
A virágágyaknak elváltozott helye.
Amott még a templom korhadó falára
Valami zöldelő repkény-féle másza.

A falakon belül, ottan csendes minden,
Egyetlenegy oszlop már épségben niacszen ;
Folyton düledezik a sekrestye-ajtó,
Ketté törve fekszik a szenteltviz tartó.
Csak egy nagy feszület maradt meg épségben
A pusztuló oltár magas tetejében.

Itten e szent helyen szállt fel a magasba
A jámbor barátok dicsdalának hangja,
E parányi földről fölfelé az égnek
Hálául az Urnak itt tömjénezének.
Ide jött a környék kicsinyje és nagyja,
Hogyha megkondukt a templomnak harangja.

A zárda lakói elhaltak már régen.
És mind' lent nyugosznak a sirbolt mélyében,
Alússzák csendesen az igazak álmát,
Nem zavarja semmi poruknak nyugalmát.
És a sötét kripta válfalai megett
Szunnyadozva várják az őrök életet.

S folyton pusztul már a templom és a zárda,
Ez a sok fal örökéletét nem várja,
Hisz' csak gyarló ember alkotá egészet,
Már régen fölötte lebeg az enyészet;
Mert ami mindennek hamar nyakára hág,
Rajt' pusztít a gyászos földi mulandóság!

A szinpad.

tt hangzik a nyelv varázsigeje,
S az életnek csalfa, hiu fénye
Olyan hüen felmutatva benne,
Mintha csupa igaz s való lenne.

Bizony a szinpadon sok való van,
Egy egész kis világ vagyton abban,
Míg a széles nagy világ maga
Csupán az élet kicsiny szinpada.

Magyarország.

Nem voltam távol tőled életemben,
A külföldet csak hírből ismerem,
Hol több arany van tán a nagy hegyekben,
Mint mennyi benned szép hazám, terem.

Termékeny földed minden porszemét az
Elhullott hősök vére öntöze,
S a mély sirok felett ma ottan állasz
Magot vetve a drága hant közé.

Beláthatatlan rónák pusztasága
Vetélykedik a Kárpát bérczivel,
Az ember szinte elszédül, ha látja,
S keblét a honfi-érzet tölti el.

Bővelkedel halakkal telt vizekben,
A sok folyó mind azzal van tele ;
Vadak tanyáznak bent a rengetegben,
Tán több is, mint a mennyi kellene.

Volnál kopár szigetke elhagyatva
Magányosan a tenger-ár felett,
Még akkoron is, érted élve-halva
Szivemben hordnám mindig képedet !

Elmult évek.

Wttan álltam egykor, csendes nyári este
A szőke Dunának gyors folyását lesve,
Bámulva szemléltem, hogy a folyam árja
A parti falombot örvényébe rántja.

Évek folytak el az idő tengerébe,
S én ismét ott állok a habokra nézve;
Ugy tűnnek fel azok, mint a muló évek,
A melyek elfolynak, de vissza nem térnek.

Mert az évek folynak, soha meg nem állnak,
Ép úgy mint a habok, mély tengerbe szállnak,
Én csak azt sajnálom, hogy ti eltűnétek
A mult tengerébe, boldog gyermekévek! . . .

Vezérosillagok.

Kiket tündöklő csillag nem vezet,
Nem tudják, merre mennek és hova;
Hányan hajózzák át az életet,
És révpartot nem érnek el soha.

Előttük fénylő csillag nem lebeg,
Azért hajóznak mindig céltalan,
A révpartot csak az találja meg:
Kinek reménye, célja, vágya van.

Nem szenvedett . . .

Nem szenvedett úgy még e földön senki,
A mint az Istenember szenvedett,
Midőn az üdvösséget megszerezni
Mehalt a vétkes emberek helyett ;
Ütötték, verték és megostorozták,
S jajszót nem ejtett áldott ajka ki,
Oh bár eljönne egykor újra hozzánk
Tűrésre minket megtanítani.

Szégyenhalál volt, melyre őt itélték
Az elvadult, kegyetlen emberek,
De míg a gúny sulyos csapási érték,
Csak önmagát dicsőítette meg !
S midőn magasztos, tiszta homlokába
A durva nép szuró tövist nyomott,
Kinzóinak szívéből megbocsátva
Nem zúgolódott, nem panaszkodott.

Aztán kiadta lelkét, elhagyatva,
Mint nagy bűnös, a két lator között,
Ketté repedt a templom boltozatja,
Rengett a föld, a szikla széttörött . . .
Kiszévedt testét elzárt sirba tették
Midőn nem érzett már a szív s kebel,
De lelke — mint az örök megjelenték —
Harmadnap újra testet ölte fel.

. . . Harangok zúgnak és a templomokban
Magasztaló zsoltoszmát zengenek,
Szent áhitattól mélyen áthatottan
Imáznak ott a jámbor emberek.
Tehozzad Üdvözítő, szállanak fel
Keblüknek hő fohászzkodásai,
Hogy e parányi földre újra jöjj el
Bennünket egykor feltámasztani!

P Emiliához.

Az erdőben madárcák énekelnek,
Tőlük tanultad tán danáidat?
Mely néha mint a szellő, lassudan szól,
És néha mint a szélvész, felriad.

A művészetnek büszke diplomában
A pálma-ágért annyian küzdenek,
S a hallgató közönség lelkesülve
Azt mindenkor neked ítélte meg.

Egy-egy levél jut még a többieknek,
Kik küzdelemben méltó társaid,
Kik véled együtt általszenvedék már
A pálya minden fáradsalmait.

Oh a színésznek fárasztó az utja,
Mely egykoron még nagy czélhoz vezet;
S a rajt' járóknak egyaránt kínálgat
Virágokat, s szuró töviseket.

Virágot lássál élteden keresztül,
A boldogságnak légy csak sorsosa,
S bármerre járjál drága szép hazánkban,
Ne ejtsél fájó könyeket soha . . .

— — —
De boldogok . . .

De boldogok, a kik nyugodni tudnak,
Ha esthomály szállott a puszta tájra,
Kik nem bolyongnak át az éjszakákon
Fagy és hideg között, éhezve, fázva.

De boldog az, ki birva egy kis otthont,
Barátságosat, mint a fecskéfészek,
Ottan talál nyugalmat minden este
Szerelmes oldalánál kedvesének.

Egy ilyen fészket vágytam egykor én is
Építeni véled együtt, szőke lányka !
S most már tudom, mily ritkán teljestülhet
Az életbeu az ember dőre vágya . . .

Még itt . . .

Még itt a földön élt,
S már angyal volt neve,
Hisz' fénylő csillagot
Rejtett két szép szeme;
De a kedves elszállt
Csillagok honába,
Onnan tekint le a
Sötét éjszakába.

Én meg idelelnt csak
Hosszu éjjeleken
Az égnek boltjára
Tekintek szüntelen;
Szivem mindig csak a
Két csillagot várja,
Hogy mikor hullik a
Sötét éjszakába . . .

S. Béla emlékére.

Hagy célért küzd az ember életében,
Pedig hiába! El nem érheti;
Mert azt a célt akkor találja meg csak:
Midőn a végnyugalmat megleli.

Te már e végső célhoz eljutottál,
Előbb talán, mint hittem volna én;
S a fájdalomra egy hozhat vigaszt csak:
A megnyugvás az Úrnak végzetén.

Szerettelek, — habár nem is mutattam,
Baráti érzet volt mindig velem;
S hogy e baráti érzet mily nemes volt,
Azt én csupán csak mostan érzem.

Verseimet te olvasád először,
S te buzdítottál írni engemet;
S e pár sort írta emlékedre most az,
Aki irántad hálát érzett.

Olvasd szellemszemeddel, s tudd meg azt hogy
A meddig tart tünékeny életem,
Utolsó dobbanásáig szívemnek
Emlékedet el nem feledhetem! . . .

Szereltem.

Nem hívtam én, és mégis megjelent
Hivatlanul, az Isten tudja mért,
Velem volt álmaimban szüntelen,
S ha ébren voltam, mindenütt kísért.

Most már marasztom, s mégis távozik,
Lassan a múlt ködébe elmerül;
A boldogság is elrepül vele,
S ki tudja? vissza hogy mikor kerül . . .

Pihenni térek.

Győzött az átkos sors fölöttem,
Hiába küzdék véle bátran; —
Lankadt vagyok. Pihenni térek,
Elfáradtam a bős csatában.

Oh merre lelhetek nyugalmat?
Melyik zugában a világnak? —
Legjobb szeretnék ott pihenni,
A merre emberek se járnak.

A merre csend van — és a lélek
Alkothat egy szebb, új világot,
S zavartalan szőhet magának
Szelid ábrándot, boldog álmot.

Hová nem fér a bűn fekélye,
Hol a sugárnak nincsen árnya,
Ottan szeretnék megpihenni,
Ott lelkeim is nyugtot találna.

Elgondolom . mily szép az élet,
Midőn előttünk napja feljő ;
A láthatár oly szép, mosolygó,
Nincs rajta árny, nincs rajta felhő.

Miért oszlik oly gyorsasággal
Szívünk reménye szerte-széjjel ?
Miért borul a fényvilágra
Olyan hamar a barna éjjel ? . . .

Éjjel borult az én szívemre,
Kihalt sugára, tünde fénye,
Olyan hideg lett, mint a jégcsap,
Nincs szenvedélye, nincs reménye.

Káprázatok hitvány világa !
Mért kell nekem tebenned élni ?
Hiszen amit hő keblem érzett,
Azt itt e földön már nem érzi.

— — —
Nem az boldogtalan . . .

Nem az boldogtalan, kinek
Nincsen a földön semmije,
Hisz' hogyha még remélni tud,
Akkor nyugalmat lel szive.

Lehet a kis gunyhónak is
Lakója oly elégedett,
Mint az, akit a sors kegye
Jólétben élni engedett.

Mert sokkal szebb az életet
Nyomor között átküzdeni,
Mint kapzsi vágygyal és mohón
Kincset halomra gyűjteni.

De az boldogtalan nagyon:
Kinek már meg van mindene,
— Amit a sors adhat neki —
S mégsem elégszik meg vele.

— — —

Este.

Régen vártalak már,
Eljöttél hát végre, —
Miért, hogy oly lassu
Az idő menése ?
Nem ugorna át a
Világért egy perczet,
Hányat kell ketyegni
A fali órának,
Míg a nap betelhet !
Mégis csak egy furcsa
Találmány az óra,

Olyan lassan halad
Lusta mutatója.
Azt hinnénk, nem megy se
Előre, se hátra,
Pedig hogy repülnek
El a pillanatok
Kettyegő szavára.

Egy tűnő pillanat —
Ugyan mi az? — Semmi!
Pedig hát sok ilyen
A perczet teremti;
S a perczekből lesznek
Órák, napok, évek, —
S az időnek szárnyán
A jámbor emberek
Hány semmit átélnek?!

Mert bizony semminél
Nem is több az élet,
Már pedig a semmi
Fabatbát sem érhet!
S míg a hosszú évek
Lassanként elszállnak,
Éltük alkonyánál
Sokan a semmitől
Oly nehezen vállalnak . . .

Hanem amíg én így
Gondolkodom rajta,
Hogy életünk milyen
Semmiházi fajta,
Elmélkedésemben
Nem is veszem észre :
Hogy füstös lámpámnak
Kialudó lángja
Int a lefekvésre.

TARTALOM.

A kandallóban . . .	5	A Dunán.	27
Sokszor úgy elnézem . . .	5	Őszi szél.	28
Ejszaka.	6	Halálos ágyon.	30
Hajón.	8	A világ közepe.	31
Honszerelem.	9	Szív és ész.	32
Béke és harag	10	Otthon.	33
Elmult . . .	11	Karácsony.	34
Lengyel és magyar.	12	A barátságról egy jó barátnek	35
Hamar repül . . .	13	Tragédia – komédia.	36
Nyugalom.	14	Far-ang után.	37
Oszolj el . . .	15	Zárdaromok között.	37
Csillag Pali	16	A színpad.	39
Eső esik.	17	Magyarország.	40
Honvágý.	18	Elmult évek.	40
Temetői gondolatok.	19	Vezéresillagok.	40
A kereszt.	19	Nem szenvedett . . .	42
A nap.	20	P. Emiliához.	43
Ha széteszlik . . .	21	De boldogok . . .	44
Csillagok.	22	Még itt . . .	45
A szerencse.	22	S. Béla emlékére.	45
Szüreti emlék.	23	Szerelem.	46
Boldog álom.	24	Pihenni térek.	47
A gyermek álma.	25	Nem az boldogtalan . . .	48
Minden csak . . .	26	Este.	49
Mi a remény?	26		

